

РЕШЕНИЕ

№ 30419

гр. София, 30.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Елена Гюрова, като разгледа дело номер **6060** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.44, ал.8, изр.4 във вр.с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], срещу Заповед рег.№ 5364з-3959/28.04.2026 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено е принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция "Миграция" с 6 месеца, считано от 02.05.2026 г., до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "връщане", но не по-късно от 02.11.2026 г.

В жалбата са изложени доводи, че оспорената заповед е издадена в противоречие със законовите разпоредби. Подателят ѝ счита, че същата е издадена без да са налице уредените в закона фактически предпоставки за нейното издаване, поради което е необоснована. Излага възражения за това, че актът не съответства на целта на закона, като в тази връзка се позовава на практиката на СЕС. Намира, че принудителното настаняване е възпрепятствало личната свобода на жалбоподателя. Изтъква, че не съществува разумна възможност за извеждане на чужденеца от страната. От Съда се иска да отмени заповедта, а при условията на алтернативност – да я измени, като определи по-кратък срок на настаняването. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адв.Л., назначена по реда на Закона за правната помощ, която поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалвания акт. Не претендира разноски.

Жалбоподателят се присъединява към становището на процесуалния си представител. Заявява, че не е престъпник, бил е студент по право, учи български език, иска да се развива като нормален и успешен човек; ако му бъде позволено да остане в България, ще докаже, че е креативен човек.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, в с.з. не изпраща представител, но чрез пълномощника си юк.М. е подал писмена защита, в оспорва жалбата, като развива подробни съображения за нейната неоснователност, моли Съда да я отхвърли, като присъди в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че на 28.02.2024 г. около 5:50 ч в района на [населено място], общ.С., обл.Б., съвместен ГПН от ОДГ на ГПУ С. и командирован в ГПУ-С. служител от РДГП Б. са подали сигнал със стоп палка на лек автомобил А. А6 рег. [рег.номер на МПС] , като водачът не се е подчинил и е продължава движението си с висока скорост до [населено място]. При проверка на автомобила са установени пет лица, самоопределящи се като сирийски граждани, сред които фигурира и жалбоподателят Н. А..

От Докладна записка рег.№ 5404р-6433/28.07.2024 г. на МОД в ГПУ-С. (л.160) се установява, че на 28.02.2024 г. около 5.50 ч в района на [населено място], съвместен ГПН от ОДГ на ГПУ С. и командирован в ГПУ-С. служител от РДГП Б. подава сигнал със стоп палка на лек автомобил А. А6 рег. [рег.номер на МПС] , сив на цвят. Водачът не се подчинява и продължава движението си с висока скорост в посока гл. път С.-Б.. Служителите последват автомобила със светлинен и звуков сигнал. На разклона за [населено място] е подаден сигнал със стоп палка на служители от ЗЖУ Б.. Автомобилът не спира и продължава движението си в посока [населено място]. МОД ГПУ-С. уведомява Н-к ГПУ, ОД РДГП и ОД МВР [населено място]. Автомобилът е следван от ГПН на ГПУ С. до [населено място], където също не спира на подаден сигнал със стоп палка на служители на РУ А.. Лекият автомобил спира самостоятелно до хладилна база "О. и син" в [населено място]. Впоследствие се установява, че е със спукан картер и има теч на двигателно, масло. Водача на автомобила избягва с част от пътниците. На място са установени пет лица без документи за самоличност, определящи се като граждани на С.. На място е пристигнала дежурна оперативна група от ГПУ-С.. Лицата са задържани и отведени до помещение за задържане в ГПУ-С.. При задържането същите не са оказали съпротива. Задържаните лица са влезли в страната нелегално от Турция на 26.07.2024 г. през 113 ГП в землището на [населено място], не през определените за тази цел места и не могат да удостоверят влизането си в страната по законоустановения ред.

Със Заповед рег.№ 5404зз-178/28.07.2024 г. на Началника на ГПУ-С. (л.147) чуждият гражданин е задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане.

С оглед на това, че жалбоподателят е влязъл в РБългария не по законоустановения ред, със Заповед рег.№ 5404ПАМ-354/28.07.2024 г. на Началника на ГПУ-С. (л.95) на чуждия гражданин е наложена ПАМ Връщане. Заповедта е влязла в сила, което е удостоверено от нейния издател (л.143).

Във връзка с организиране изпълнението на указаната заповед, със Заповед рег.№ 5404ПАМ-355/28.07.2024 г. на Началника на ГПУ-С. (л.96, л.157) жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ при дирекция "Миграция". Заповедта е влязла в сила, което е удостоверено от нейния издател (л.143).

Н. А. е сирийски гражданин с приключили производства пред Държавната агенция за бежанците, както следва:

По поискана от жалбоподателя международна закрила е постановено Решение № 1218/03.02.2025 г. на Председателя на ДАБ (л.280), с което на чужденеца е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано пред Административен съд-Хасково, който с Решение № 2782 от 24.03.2025 г. по адм.дело № 405/2025 г. (л.216) е отхвърлил жалбата.

Съдебният акт е обжалван пред Върховния административен съд, и е оставен в сила с Решение № 7308 от 03.07.2025 г. по адм.дело № 5109/2025 г.

По подадена от жалбоподателя последваща молба за международна закрила е постановено Решение № 76X/22.07.2025 г. на интервюиращ орган при ДАБ (л.191), с което последващата молба на чужденеца не е допусната за производство по международна закрила. Няма данни за обжалване на това решение.

С писмо рег.№ РПЦХ-01-4974/21.07.2025 г. (л.212) Директорът на РПЦ-Х. е уведомил дирекция "Миграция" в МВР за чужденци с приключили производства пред ДАБ, сред които фигурира и жалбоподателят Н. А..

Във връзка с организиране изпълнението на Заповед рег.№ 5404ПАМ-354/28.07.2024 г. на Началника на ГПУ-С., със Заповед УРИ № 5392ПАМ-1246/02.11.2025 г. на Началника на 01 сектор при ООДЦ-СДВР (л.96) жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ при дирекция "Миграция". Заповедта е влязла в сила, което е удостоверено от нейния издател (л.136).

От Удостоверение за сключен граждански брак от 06.02.2026 г. (л.109) от Длъжностно лице по гражданско състояние при общ.П. е видно, че на 06.02.2026 г. Н. З. А., ЛНЧ: [ЕГН], и Цанита Е. С., ЕГН: [ЕГН], са сключили граждански брак.

В дирекция "Миграция" е постъпила молба рег.№ 536400-41580/09.04.2026 г. (л.103) от съпругата на жалбоподателя Цанита Е. С., с искане спрямо него да бъде наложена обезпечителна мярка по чл.44, ал.5, т.1 ЗЧРБ ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] със съпругата му. След преглед на приложените към молбата документи е установено, че същите не отговарят на условията по чл.44, ал.5 ЗЧРБ и чл.72, ал.5 ППЗЧРБ, за което е изготвено писмо до Цанита Е. С., с което същата е уведомена, че молбата не може да бъде уважена до отстраняване на нередностите. На 16.04.2026 г. по ел.поща на дирекция "Миграция" е постъпила молба рег.№ 536400-42950/16.04.2026 г. от Цанита Е. С. с искане подадената молба рег.№ 536400-41580/09.04.26 г. да не бъде разглеждана.

От Докладна записка рег.№ 5364р-10035/24.04.2026 г. на ПИ в сектор ИАПАМ-П. в дирекция "Миграция" (л.118) се установява, че на 23.04.2026 г. е проведена беседа с Н. А. с цел убеждаване същият да се завърне доброволно в страната си на произход. По време на беседата чужденецът е заявил категорично, че не желае да се завърне в С. категорично отказва да се завърне в страната си на произход. Намерението му е са остане в България и да узакони престоя си. Няма възможност за предоставяне на адрес и издръжка.

От Докладна записка рег.№ 5364р-10083/27.04.2026 г. на ПИ в сектор ИАПАМ-П. в дирекция "Миграция" (л.116) се установява, че 02.05.2026 г. изтича законоустановения срок от шест месеца за принудително настаняване на Н. А. в СДВНЧ-С.. С чужденеца е проведена беседа с Н. А. с цел убеждаване същият да се завърне доброволно в страната си на произход. По време на беседата със същия му е разяснена възможността да се запознае с материалите по административните преписки, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства във връзки с административното производство. Предоставена му е декларация за информираност на разбираем език, която е подписана от чужденеца. Чужденецът е заявил, че категорично отказва да се завърне в страната си на произход. Това му поведение, дава основание да се предполага, че делта на пребиваването му в страната е като транзитен пункт. За същия няма данни да разполага със средства за издръжка и задължителни медицински застраховки. Описана е подадената молба за прилагане на мярка - ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване и последващото ѝ оттегляне. Изтъкнато е наличие на опасност лицето да се укрие, предвидена като основание в чл.44, ал.6 ЗЧРБ, при вземане на решение за принудително

настаняваме на чуждия гражданин в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка. Налице е позоваване на чл.3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО.

От Предложение рег.№ 5364р-10400/29.04.2026 г. на Началника на отдел П. в дирекция "Миграция" (л.94) се установява, че чужденецът е бил принудително настанен за 16 дни в СДВНЧ от 29.07.2029 г. до 13.08.2024 г., след което е бил предаден в РПЦ на ДАБ. Настаняването е било приложено във връзка с организиране изпълнението на Заповед рег.№ 5404ПАМ-354/28.07.2024 г. на Началника на ГПУ-С.. Описана е подадената молба за прилагане на мярка - ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване и последващото ѝ оттегляне. Съставителят на предложението е счел, че към момента спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като е оттеглена постъпилата декларация от българска гражданка за осигуряването на жилите и финансова издръжка на чужденеца през време на престоя му в РБългария, както и искане за замяна на заповедта за принудително му настаняване с ежеседмично явяване в териториална структура на МВР по местопребиваване. Изтъкната е пречка за изпълнение на наложената ПАМ, изразяваща се в липса на валиден документ за пътуване, с който лицето да напусна страната, както и наличие на опасност същото да се укрие. Описани са резултатите от проведените беседи с цел убеждаване на чужденеца доброволно да се завърне в страната си на произход. Отправено е предложени за издаване на заповед за продължаване настаняването в СДВНЧ с 6 месеца, считано от 02.05.2026 г., до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "връщане", но не по-късно от 02.11.2026 г.

С обжалваната Заповед № 5364з-3959/28.04.2026 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР е продължено е принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция "Миграция" с 6 месеца, считано от 02.05.2026 г., до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "връщане", но не по-късно от 02.11.2026 г. В административния акт издателят му е посочил, че във връзка със съществуващи пречки за изпълнение на Заповед рег.№ 5404ПАМ-354/28.07.2024 г. на Началника на ГПУ-С. и тъй като въпреки положените усилия, изпълнение на наложената ПАМ ще продължи по-дълго поради отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи.

По делото бяха приети следните писмени доказателства:

От ответника: справка за това дали има насрочени действия по извеждането на жалбоподателя и кои са те; пояснение в кои процесуални действия във връзка с наложената му ПАМ-Връщане жалбоподателят е отказал да участва; информация дали към момента РБългария осъществява принудителни връщания на чужденци в С., и статистика колко принудителни връщания на чужденци в С. са извършени за периода от м.декември 2024 г. до м.март 2026 г.; справка за общия престой на чужденеца в СДВНЧ (л.169).

От Началника на 01 сектор при ООДЦ-СДВР: справка за обжалването на Заповед УРИ 5392ПАМ-1246/02.11.2025 г.; Докладна записка рег.№ 5392р-1071/02.11.2025 г., послужило за издаване на негова Заповед УРИ 5392ПАМ-1246/02.11.2025 г. (л.135).

От Началника на ГПУ С.: справка за обжалването на Заповед УРИ 5404ПАМ-355/28.07.2024 г. и на Заповед УРИ 5404ПАМ-354/28.07.2024 г., както и предложение рег.№ 5404р-6433/28.07.2024 г. (л.143).

От Председателя на ДАБ: всички административни преписки и издадените актове с адресат Н. А. и доклад за актуалната обществено-политическа обстановка в С. към м.юни 2026 г. (л.175).

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно

от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Подадена е в рамките на срока за обжалване (л.4), считано от връчването на заповедта (30.04.2026 г. – л.10-гръб), поради което е процесуално допустима.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл.44, ал.8 ЗЧРБ.

Актът отговаря на изискванията на чл.59 АПК, като съдържа формално изводи за настаняването и законовото основание за издаването му от формална страна. Означени са фактическите и правните основания за издаване за заповедта - чл.44, ал.8 от ЗЧРБ, във връзка със съществуващи пречки по изпълнението на Заповед за ПАМ рег.№ рег.№ 5404ПАМ-354/28.07.2024 г. на Началника на ГПУ-С. - "връщане" на оспорвания. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорвания, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо административният орган не е изложил конкретни мотиви в заповедта. От самата заповед е видно, че административният орган е изложил мотиви защо е издал заповедта за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ - налице са пречки за изпълнение на ПАМ и предвид изричното нежелание на жалбоподателя да се завърне в страната му на произход, налице е опасност същият да се укрие и да възпрепятства връщането.

Особен елемент във формата на административния акт е излагането на мотиви. Те представляват фактическите и правни основания за издаването на акта и показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията на чл.59, т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществениите реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 г. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай административният орган изрично е мотивирал заповедта си именно поради пречки за изпълнение на ПАМ "връщане" и опасност чужденецът да се укрие.

При издаване на заповедта ответникът по оспорването е спазил и материалноправните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

В нормата на чл.44, ал.6 ЗЧРБ, е посочено, че в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал.1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал.5 обезпечителни мерки.

Оспорената заповед е издадена на основание чл.44, ал.8 ЗЧРБ, според която разпоредба настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал.6, но не повече от 6 месеца. В съответствие с нормата на чл.44, ал.10 ЗЧРБ настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал.1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената ПАМ връщане. Визираната национална разпоредба транспонира нормата на чл.15, § 6 от Директива № 2008/115/ЕО.

Оспорващият е чужденец, който е с отнето право на пребиваване в РБългария, не съдейства на миграционните органи и съществува опасност да се укрие с цел да не се изпълни ПАМ "връщане", като същевременно са налице пречки за извеждането му, а с цел да се организира извеждането му от територията на РБългария. Легално определение на понятието чужденец е дадено в чл.2, ал.1 ЗЧРБ, според която "Чужденец" по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Събраните доказателства сочат още, че чужденецът е гражданин на трета страна - С.. От своя страна Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на чл.17, § 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в чл.2, т.5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава-членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в чл.5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. Глава IV–Задържане с цел извеждане от Директивата са визираны предпоставките, при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява от административните или съдебните власти. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания.

В § 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ е дадено определение на "Незаконно пребиваващ чужденец": всеки чужденец-гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване. Следва да бъде посочено, че в Директива 2008/115/ЕО е предвидена възможност Държавата-членка може да отложи извеждането за подходящ срок, като вземе предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите-членки по-специално вземат предвид физическото или психическото състояние на гражданина на трета страна; технически причини, като липса на възможност за превоз или неуспех на извеждането поради невъзможност за идентифициране. Ако извеждането се отлага съгласно параграфи 1 и 2, предвидените в чл.7, § 3 задължения могат да бъдат наложени на засегнатия гражданин на трета страна.

Жалбоподателят се позовава на чл.15, § 5 във вр.с § 1 от Директива 2008/115/ЕО - задържането продължава, докато съществуват посочените в § 1 условия, а именно: за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално, когато е налице опасност от укриване или засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането, и задържането е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Според него е налице основание за приложение на чл.15, § 4 от директивата - когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно.

Съдът съобрази тълкуването, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело С-146/14 PPU "М.". Според т.40 от мотивите му решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не

следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид. Второто изискване по чл.15, § 4 от Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по чл.15, § 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането (т.61 от мотивите на цитираното решение на СЕС). Ако извеждането му продължава или е продължило по-дълго от предвиденото поради друга причина, не може да се установи наличие на причинно-следствена връзка между поведението на съответния гражданин и продължителността на операцията, а следователно не може да се установи и липса на съдействие от негова страна (т.82). Освен това чл.15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО изисква съответният орган, преди да провери дали е налице липса на съдействие от гражданина на трета страна, да е в състояние да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго от предвиденото независимо от положените разумни усилия, което в разглеждания в главното производство случай изисква въпросната държава членка да е полагала и все още активно да полага усилия, за да осигури издаването на документи за самоличност на този гражданин (т.83). Т.е. административният орган следва да удостовери активно поведение по издаване на документи за самоличност.

От доказателствата по делото се установява, че чужденецът е с отнето право на пребиваване в РБългария, не съдейства на миграционните органи и съществува опасност да се укрие с цел да не се изпълни наложената му ПАМ.

Според чл.3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО опасност от укриване е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на грети страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Съгласно § 4в от Допълнителните разпоредби към ЗЧРБ, опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена ПАМ, е налице, когато е оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Относимата към случая разпоредба на чл.41, т.1, т.2 и т.4 ЗЧРБ предвижда, че връщане на чужденец се налага, когато Връщане се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред; чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл.39б; по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище. Съдът намира, че след като първоначално по отношение на оспорвания е заявен адрес, на който не пребивава, но впоследствие това заявление е оттеглено, за същия не може се счита, че спрямо него са приложими други, по-леки мерки по ЗЧРБ. Наред с това за чужденеца е налице опасност да се укрие по смисъла на чл.3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО и § 4в от ДР на ЗЧРБ.

Според легалното определение, дадено в § 1, т.4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл.39а, т.2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка. Следва да бъде отбелязано, че по правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ е мярка по обезпечаване на изпълнението на връщане до страна на произход, транзитно преминаване или трета страна. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва настаняването в СДВНЧ, е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин

изпълнението на наложената му ПАМ.

Съдът намира за неоснователно позоваването от жалбоподателя на чл.15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО: когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Каза се по-горе, че лицето отказва да се върне доброволно в С. и отказва да съдейства на властите при подготовка на връщането си. Противно на твърденията на жалбоподателя по делото са налице данни, че за периода на настаняване компетентните власти полагат активни усилия да изведат чуждия гражданин от страната. Във връзка с изпълнението на наложената ПАМ с чужденеца са проведени беседи от служители на СДВНЧ-С., като същият не е представил никакъв документ, потвърждаващ неговата самоличност. Поради тази причина Посолството на Сирийската Арабска Република не би могло да издаде временен документ за пътуване на чужденеца, с който го същият да може да напусне територията на Република България. Отказът на лицето да представи пред административния орган документ за самоличност представлява отказ да съдейства по смисъла на чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ и е предпоставка за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ. Установява се предприемането на активни действия от страна на компетентните органи по изпълнение на наложените ПАМ, така и наличието на разумна възможност за връщане по смисъла на чл.15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО.

С оглед на всичко изложено дотук е видно, че материалноправните предпоставки на чл.15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО за настаняването в специалния дом са били налице и не са настъпили основания за освобождаване на чужденеца от СДВНЧ. Липсва съдействие от гражданина на трета страна, съществувала е опасност той да се укрие и да замине за Германия. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т.7 от Директива 2008/115/ЕО: наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл.6 АПК, тъй като спрямо него не могат да се наложат по-благоприятни мерки.

По силата на чл.44, ал.5 ЗЧРБ, когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или Директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: 1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на МВР по местопребиваването си; 2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона и 3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

В разглеждания казус изброените по-леки обезпечителни мерки са неприложими с оглед наличието на обосновано предположение за укриване на лицето. Оспорващият не притежава валидни документи за самоличност и е осъждан за извършени престъпления от общ характер. няма постъпила декларация от български гражданин за осигуряване на жилище и финансова издръжка и поради липса на данни, че лицето разполага със средства за самостоятелна издръжка.

Не може да се приеме, че чужденецът принадлежи към уязвима група лица, тъй като не е лице с увреждания (няма установена физическа, психическа, интелектуална или сетивна недостатъчност) и при липса на данни за претърпени сериозни форми на психическо или физическо насилие. Единствено поради здравословното си състояние същият не може да претендира за специфична закрила по смисъла на чл.44, ал.2 ЗЧРБ.

Предвид установените факти и обстоятелства по делото, и при пълен анализ на мотивите – основание за издаването на оспорената заповед, Съдът счита същата законосъобразна, издадена в съответствие с материално-правните и процесуалните законови разпоредби. Това прави жалбата неоснователна и тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и при своевременно заявеното искане само администрацията има право на разноски, които Съдът с оглед обема и качеството на осъществената процесуална защита, на основание чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.144 АПК във вр.с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.46а, ал.2 от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], срещу Заповед рег.№ 5364з-3959/28.04.2026 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено е принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция "Миграция" с 6 месеца, считано от 02.05.2026 г., до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "връщане", но не по-късно от 02.11.2026 г.

ОСЪЖДА Н. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], да заплати на дирекция "Миграция" в МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 51,13 евро (петдесет и едно евро и 13 евро цента), с левова равностойност 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: